

СВЯТИ МИНУТИ.

Водили Доротея на гилотината. По пътя ги срещна ученият мъж Теофил, царски съветник. Спомнил си той за дѣлото и произнесената смъртна присъда въ сѣда. Спомнил и необикновената упоритост на християнката Доротея. Не забравил и последният ѝ думи, след прочитането на присъдата: „Благодаря Ти, Боже, казала тя тогава, че ме викаш въ своя рай и въвеждаш въ Своите чертози“. Теофил се приближил до Доротея и иронично рекъл: „Невѣсто Христова, прати ми отъ рая цвѣта“. Доротея сериозно

Фарисей и Митарь въ време на молитва.

отговорила: „Добре, ще направя това“. Пристигнали на мѣстото на наказанието. Тукъ Доротея паднала на колене и се помолила на Бога. Ставайки тя забелязала близо до себе си, дете съ кошница пълна съ ябълки и цвѣта. „Моля те, се обърнала тя къмъ юношата, занеси една ябълка и три цвѣта на съветника Теофила и кажи че сж отъ мене.“

Мечътъ на палача отрѣзалъ главата на Доротея. Ябълката и тритѣ цвѣта сж въ ржцетѣ на Теофила, пратени отъ Доротея.

„Но, какво става съ тебе Теофиле? Ти си блѣденъ, ти треперишъ. Защо мълчишъ?“ Питали въ уплахата си домашнитѣ му. И действително, Теофилъ преживѣлъ тайнственни минути... Много той слушалъ за Христа... за християнската твърдостъ - търпение... И всичко това се явява сега за него ново и дивно... подъ друга свѣтлина. „Да Христосъ е Богъ, извикалъ той. У Него нѣма неправда... Той е пѣтъ, истина и животъ. Той е всичко. Вѣрвамъ Господи... Исусе Христе, прости ми“. Всички се очудили... Оттогава заговорилъ той, вече омироворенъ, за блаженството на вѣрующитѣ въ Христа.

Животътъ на човѣка е нанизъ отъ минути. Редко сж тайнственитѣ минути. Не ги изпускай!

Тѣ сж святи!

Да.

ИКОНАТА

Всѣко икона е книга, свещенна книга, изпѣтрена не съ букви, а съ образи — лица и събития. Натурна карта на миналото. Спомень цененъ.

Храбрийтъ войникъ Г. билъ оскърбенъ отъ другъ войникъ. Гнѣвъ запълнило сърдцето му. Цѣла нощъ не спалъ. Ядосанъ, размислилъ, какво ли не... решилъ да иска удовлетворение — да си отмъсти. Съмвало се. Рано рано, предъ слънце време, взелъ си ножа и излѣзълъ. Противникътъ билъ наблизко. Но било още много рано. Какъ да скрати времето? Влѣзълъ въ

близката църква, гдето отдавна е отворена и се служи литургия. Взелъ да се оглежда наоколо. На една стена били нарисувани три изображения. Въ оголѣменъ естественъ видъ. Първото изображениевало Христа облѣченъ въ червена багряница и около него хора му се надсмиватъ. На второто изображение билъ пакъ Христосъ, въ униженъ видъ, и до него човѣци го биятъ съ бичъ, и плюятъ, и ругаятъ. А Христосъ мълчалъ. Не заплашвалъ... Третиятъ образъ билъ кръста — разпятието Христово. Христосъ отъ кръста говори: „Отче, прости имъ, тѣ не знаятъ какво правятъ“.

Храбриятъ и силенъ Г. дълго стоялъ дълбоко замисленъ. Забравилъ ножа, забравилъ обидата. Душата му се успокоила. Злобата и жаждата за отмъщение се смѣнили съ чувството срамъ. Дребнавото самолюбие се превърнало въ сладка любовъ и жалостъ къмъ нещастнитѣ обидчици и злосторници.

Той пакъ отишалъ при своя врагъ, но не да се бие и търси удовлетворение, а да му съобщи, че нѣма нищо противъ него. И тѣ се раздѣлили като приятели...

Тритѣ икони направиха това... Иконата излъчва сила... Прави чудеса при нужда. А.

Римлянката Марчела

повестъ.

(Продължение).

V.

Обръщането на езичника.

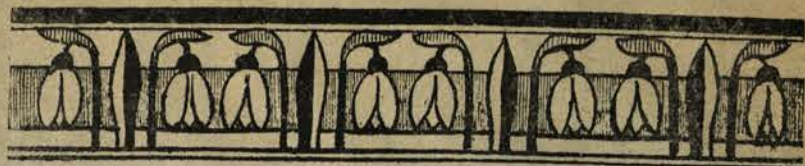
Царският указъ противъ християнитѣ бѣ обнародванъ. Следъ една седмица щѣше да бѣде изпълненъ. Седмичната мина спокойно. Християнитѣ въ Римъ си работѣха, както и преди. Тѣ, сякашъ, не забелязваха злорадството у другитѣ. Особено отъ тоя указъ се радваха пропаднали дворяни.

Въ указа се казваше, че който посочи единъ християнинъ, ще получи половината отъ имуществото му.

Изъ езичницитѣ се носѣше слухъ, че християнитѣ криятъ несмѣтни богатства въ пещеритѣ си.

Лозарьтъ Маркъ и жена му си работѣха весело и безгрижно, както

винаги. Марчела излизаше сутринъ и се връщаше късно вечерта. Гоститѣ нищо не подозираха. Евдора отиде нѣкъде изъ града, а Филипъ остана въ къщи. Харесваше му тишината и уредбата на тая къща. Той бѣ разгледалъ вече всички римски дворци, паметници и градини, всички околности на града. Нему все повече и повече харесваше братовчедката му Марчела. Красотата ѝ, умътъ ѝ, особениятъ ѝ животъ му се струваха необикновени. Той знаеше какъ тя прекарваше днитѣ си и се очудваше отгдето взима толкова сили, толкова смѣлостъ и търпение. Той искаше да се сближи съ нея,

Константинъ Томовъ

КЪМЪ ЮГЪ!

Къмъ югъ, къмъ дивната Родоба, що челнъ въ небесна висъ забила, къмъ югъ сърдца и погледъ, братя, где наши братъ живѣй въ теглила!

Въвъ нейни скути тамъ живѣятъ горци — чада на ширнитѣ простори, очи отъ нейни челно се рѣятъ по свѣтло-сини кржгозори.

Блѣстятъ водитѣ на Егея въвъ ранна утринна позлата, по морски брѣгъ въ ливади златни трепти въвъ бисери росата.

Нѣмѣй гореца, ядно гледа какъ бащинъ кжтъ врага владѣе... къмъ югъ, къмъ края Бѣломорски, за който край горецъ радѣе!

МОЛИТВА

Тебе Боже азъ се моля отъ все сърдце и душа, та съ благата си воля да закриляшъ ме въ свѣта.

И съсъ пламенъ жаръ въ сърдцето азъ да свѣтя и блѣстя, за да мога подъ небето злото съ Тебе да сломя.

Байчо А. Джендовъ — Добричъ.

ЗОВЪ

Защо се луташъ въ суетата и търсишъ щастieto тамъ? Защо не видишъ красотата и я възлюбишъ ти съсъ

пламъ?

Презри ти злото въ тоя свѣтъ Стани ти неговъ вѣченъ врагъ, тръгни по пѣтя на Христа и прегърни ти любовята.

Байчо А. Джендовъ, — Добричъ.

Тритѣ святители

Човѣкъ сѣди за човѣка по дѣлата му, и по външния му животъ, а Богъ сѣди, освенъ това и по сърдцето му, и нѣщо повече, по намѣрението му.

Тритѣ святители въ православната църква сж Василий Велики, Григори Богословъ и Иоанъ Златоустъ. Върху християнитѣ изникналъ нѣкога споръ за заслугитѣ на всѣки отъ тѣхъ. Кой отъ тѣхъ е по-боголюбивъ, по-дѣятеленъ, по-полезенъ? Едни величаели Василия, наричали го, по умъ и дѣла, гений. Други — Иоана, наричайки го човѣколюбивъ, снисходителенъ къмъ хорскитѣ слабости и сладкодуменъ — Златоустъ. Трети държали страната на Григория, като превъзходенъ знатокъ на Божествената наука и силенъ на дѣла и красота на езикъ.

За да прекрати спора, църквата е постановила тѣ да бждатъ земната троица, чествувана въ единъ и сѣщи день презъ годината, презъ-януарий месецъ, за дѣто тѣ защитиха и затвърдиха вѣрата въ Небесната Св. Троица — Бога.

Любвеобилнитѣ души и чисти сърдца раждатъ величави борци. Примѣри...!

Д.

Християнчета, разпространявайте вашето вестниче „Божия Гласъ“. Улеснете беднитѣ си другарчета и тѣ да го получаватъ и четатъ.

всички я познаваме. Да, всички измжчени и изстрадали я добре познаватъ. Тя е нашата мила и нѣжна сестра.

— Братя, — извика трети работникъ, — тоя господинъ се интересува отъ нашата Марчела. Не е ли той нѣкой царски пратеникъ? Дръжте го! Не го пушайте следъ нея!

Изведнажъ всички работници се струпяха около Филипа и съ свити юмруци го заплашваха. Наоколо бѣ тихо и спокойно. Филипъ веднага се сепна.

— Постойте, момчета! извика той. — Азъ не съмъ нейнъ преследователъ, а роднина.

И като използва удобенъ моментъ, Филипъ полѣка се отдѣли отъ тѣхъ. Марчела бѣ заминала далечъ, Той я изгуби отъ очи и предпочете да се върне въ къщи.

Вечерта Марчела се върна късно. Вънъ бушуваше страшна буря. Свѣт-